

kaj modernega o Kristusu. Jaz Vam založim. Videli boste . . . Nagrada bo večja, nego mislite — predujem takoj. Samo moderno, brezobzirno, da pade vašemu narodu mrena z oči.“

Odprl je predal železne skrinje in zasmejali so se bankovci. A Niko ni odprl ust. Prekrižal je roke in mislil . . . Umel je dobro, kaj hoče od njega židovski založnik — in čutil je, da ne more, da ne sme. Naglo je šla mimo njega narodova

„Ne!“ je izjavil odločno Niko. „Ni še prišel čas . . . Moj narod zbesni, se upijani, ako mu vzamemo življenjsko oporo vere. Moj narod zbesni, razbije vse. In kdor bi spisal tak spis, zanj ne bi bilo več mesta v domovini.“

Založnik je skomizgnil z rameni: „Premislite se, prijatelj. Jaz ostanem pri svoji ponudbi.“ —

Takrat je mislil Niko tako. Danes misli drugače. Govorile so pošasti noči: Vrzimo križe raz

LEGRAIN: DEMON MODERNEGA ČASA.

zgodovina: Boj za Kristusa vse čase . . . Boji s Turkom, lutrskim prevratom, moderno dobo. Pred njim so vstali dedje in pradedje. Nosili so kamenje na visoke vrhove. Ni jim bilo žal ne potu, ne žuljev. Na one vrhove so romali s slovesno pesmijo, z vihrajočimi banderi. Vse življenje tega naroda — samo romanje k visokim ciljem. A na vrhu, spomenik vseh vekov, Kristus, ki proži utrujenim svojo roko . . . Kaj bi rekel ta narod, da podre brezbožna roka Kristusa, njegov up?

zvonike . . . Rekla je Helena: Molila bom zate. Molila! To je njena ljubezen, njegovo plačilo! —

Vstal je. Dan se je zavil v sive oblake. Morda je bil tak dan, ko je sklenil Judež, da proda svojega Gospoda. Pogledal se je v zrcalo in se prestrašil: Zabrekle so žile nad nosom, kakor Kajnovno znamenje je na čelu. Toda govorile so pošasti noči: Ne bodi Črtomir, volkodlak! — Trdega obraza je naznanil materi: „Ne dajte nikamor, kar Vam je prinesla ona tercijalka, jaz